

les preteses refutacions racionals des d'Aristòtil a Bergson, passant per Bayle i Stuart Mill, no constitueixen, en suma, sinó argumentacions empíriques disfressades. El professor mostrarà que així ha d'ésser sempre quant la noció d'espai és presa separadament de la de temps. No més pot esperar-se una contra-demostració plausible aplicant al pensament abstracte les nocions d'*espai-temps* i de *línia d'univers* que el geni de Minkowski i els estudis de les teories del principi de Relativitat han portat a la física moderna.

Els grans psicòlegs de la França contemporània. Vuit conferències per Georges Dwelshauvers, Antic Professor a la Universitat de Bruseles.

I. *Maine de Biran*: Les idees directrius de la seva psicologia; la seva relació amb la tradició francesa del segle XVIII i amb la biologia; influència sobre la psicologia contemporània.—II. *Victor Cousin, Jouffroy* i l'escola eclèctica.—III. Els grans sistemes oposats a l'eclecticisme: *Comte, Cournot, Renouvier*.—IV. Els fundadors de la psicologia científica: *Taine i Ribot*.—V. L'idealisme de *A. Fouillée* i la psicologia de les idees-forces; l'idealisme de *Durant de Gros*.—VI. *Revaissón* i la seva influència; *Lechellier, Boutroux* i el nou espiritualisme; la psicologia reflexiva.—VII. L'escola científica francesa: *Binet* i l'escola de París: *Paulhan, Pierre Janet, Tarde* i la inter-psicologia.—VIII. La psicologia de *H. Bergson*. Conclusions. El deute de la ciència de la vida mental a la psicologia francesa.

La reeducació professional dels soldats mutilats. Tres lliçons per *L. de Paeuw*, Inspector de l'Ensenyament Primari de Bèlgica.

Durant la guerra, M. de Paeuw ha organitzat, en el territori francès, l'obra de reeducació professional dels soldats mutilats per la guerra. Aquesta obra ha obtingut èxits considerables i les conseqüències d'ella presenten un interès pedagògic i psicològic de primer ordre.

SEGONA SERIE. Ciències, físico-matemàtiques.

Curs de *M. Jacques Hadamard*, Professor al Col·legi de França. No hi ha publicat encara el tema del curs.

TERCERA SERIE. Filologia.

Assaigs d'una dialectologia catalana. Sis lliçons per *Antoni Griera*, de la Secció Filològica de l'Institut.

Cap llengua romànica aconsegueix la unitat literària en la Edat Mitja d'una manera tan perfecta com el català. La estreta unió política de totes les terres catalanes, acompanyada d'una intensificació del conreu del sòl i del meravellós desplegament del tràfec de mar i terra, creava una nació rica i forta amb una cancelleria que imposava una llengua literària i impedia la formació de modalitats dialectals. Solament en el període preliterari hi hagué la base per una diferenciació dialectal que no es va manifestar en la llengua escrita, però que es reflexa encara en la llengua parlada, donant la distinció entre català oriental i occidental. L'evolució